

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCLXXII. ad annum DCCCCIX.

Parisiis, 1644

Epistola I. Stephani Papae V. Ad Basilivm Imperatorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15967

no Domini 891. Sepultusque est in basilica sancti Petri, vt ex eius epitaphio constat. Ab hoc sanctissimo pontifice maxime alienum est sacrilegum illud factum Sergii papæ schismatici, quod Leo Ostiensis adscribit ei imprudenter, nisi per Stephanum, huius nominis sextum intelligat.

EPISTOLA I.

STEPHANI PAPÆ V.

AD BASILIVM IMPERATOREM.

Eum ob defensionem Photii redarguit, & contumelias Marino pontifici obiectas refellit.

Extat supra
in fine Cō-
cilii Con-
stantinop.
IV. diuersæ
translatio-
nis.

LITERAS serenitatis vestræ ad Hadrianum prædecesso-
rem nostrum missas accepimus: & mirati sumus ma-
gnificentiam tuam quomodo talia scribere potuisti, cum
sis iustitiæ æquilibrium, præsertim cum recte nouerit pia
potentia tua, quod manui regiæ non subiiciatur sacerdoti-
lis & apostolica nostra dignitas. Licet enim ipsius Christi
imperatoris similitudinem in terris geras, rerum tamen
mundanarum & ciuiliū tantum curam gerere debes:
quod etiam precamur vt ad multos annos præstare valeas.
Quo igitur pacto a Deo largitus es nobis terrenis rebus
præesse, ita etiam nos per principem Petrum spiritualibus
rebus Deus præfecit. Accipe, quæso te, benigna fronte
quæ sequuntur. Datum est tibi curare, vt tyrannorum im-
pietatem & feritatem gladio potentia concidas, vt iusti-
tiam ministros subditis tuis, vt leges condas, vt terra mari-
que militares copias disponas. Hæc est præcipua cura po-
tentia & principatus tui. Gregis cura vero nobis commissâ
est tanto præstantior, quantum distant a cælo ea quæ in
terris sunt. Audi Dominum dicentem Petro: *Tu es Petrus,*
& super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, & portæ inferi
non præualebunt aduersus eam. De potestate vero & impe-
rio tuo quid ait? *Nolite timere illos qui occidunt corpus, animam*
vero non possunt occidere. Et iterum de ministerio nobis com-
missio ait: *Tibi dabo clauēs regni cælorū, & quæ sequuntur.* Oro
itaque pietatem tuam, vt inhæreas decretis principum apo-
stolorum, vt nomen eorum honores, & dignitatem. Insti-
tutio enim & sacerdotium omnium quæ in orbe sunt eccle-
siarū a principe Petro ortum accepit, per quem etiam nos

Matth. 18.

Ibid. 10.

Matth. 16.
Redarguit
papa impe-
ratorem.

fincerissima & purissima doctrina monemus omnes & docemus. Regnum vero tuum non minimarum rerum argumento ad ea quæ præstantiora sunt scrutanda se erigat, sed animaduertat, qua auctoritate hæc facere aggreditur. Ille quidem qui aduersus sanctissimum Marinum sacras aures tuas contumeliis maculauit: aduersus Dominum nostrum Iesum Christum, qui nutu suo vniuersum orbem regit, blasphemias effutire procul dubio non dubitauit. Quis, inquam, ille fuit qui aduersus immaculatum eius sponsum & sacerdotem, & aduersus matrem omnium ecclesiarum talia dicere est ausus? Decipitur profecto quicumque putat, quod discipulus sit supra magistrum, & seruus supra dominum suum. Math. 10. Obstupescimus sane, dum tuam perfectam & illustratam prudentiam seductam videmus, vt talia contra sanctum illum virum cogitauerit. Qualis enim ille fuerit, licet nos silentio prætereamus, lapides isti clamabunt: *Muta fiant labia dolosa, quæ loquuntur aduersus Deum iniquitatem, vel aduersus iustum.* Psal. 30. Si ouis Dei existis (quod in votis habemus) ne transgrediaris limites principum apostolorum. Dic quæso te: Quis te seduxit, vt pontificem œcumenicum comico more scommatibus lacefferes, & sacram Romanorum ecclesiam maledictis incefferes, cui cum omni veneratione subditus esse debes? An ignoras, quod hæc omnium ecclesiarum princeps existit? Quis te pontificum iudicem constituit, quorum sacris doctrinis dirigi debes, & a quibus preces pro te Deo offeruntur? Scis sacrum illud elogium, quod ait: *Nolite tangere christos meos, & in prophetis meis nolite malignari?* Psal. 104. Hæc de omnibus sacerdotibus dicta sunt. Deo te æqualem facis, qui eius angelos iudicare audes. Dicit enim propheta: *Labia sacerdotis loquentur iudicium, & legem exquirent de ore eius: angelus enim est Domini omnipotentis.* Malach. 2. Quomodo iudicabis sacerdotes, qui solius Dei sententiæ subiiciuntur, & qui soli facultatem habent ligandi atque soluendi? Vide ad quodnam profundum te præcipitem dedisti. Audio in te, magnificentissime imperator, laudari mansuetudinem, & patientiam Iob: quapropter mirari satis non possum, quomodo ita turpiter lapsus sis. Scripsisti illum non esse episcopum. Quomodo id nosti? Si vero id ignoras, quomodo ita præceps in eum sententiam tulisti? Magna qui-

Quæ ob-
iiciuntur
in Mari-
num di-
luuntur.

dem est pontificum potentia. Non te latent res beati Ambrosii, & quid ipse fecerit aduersus Theodosium imperatorem. Quicumque dicunt, Marinum fuisse antea episcopum, ac proinde non potuisse ad aliam sedem transferri, ostendant illi id aperte. Scito dilecte & omni honore digne imperator, quod licet illi impedimento fuisset quod obiicitur de Canone, cum tamen id nunquam fuerit: multitudo tamen sanctorum patrum & illorum auctoritas & iudicium potuit illum constituere in primo gradu. Et diuina prouidentia prænoscens ecclesiæ Dei vtilitatem, in sede principis apostolorum Petri illum collocauit. Quid vero magnus ille Gregorius cognomento Theologus? nonne Nazianzo translatus est, & Meletius Sebaste Antiochiam, & Dositheus Seleucia Tarsum Ciliciæ, & Reuerentius Archiphœnice Tyrum, Ioannes Gordolia Proconnesum, Theodorus Apamea Selymbriam, Alexander Cappadocia Hierapolim? & multi alii diuersis in locis translati sunt e suis sedibus ad alienas? Dicat celsitudo tua, quibus accusatoribus, & quibus testibus affirmantibus, beatum Marinum fecisse quæ tu dicis, illum condemnasti? An ignoras, in prima Nicæna Synodo quod beatus Siluester papa proclamauerit per legatos, præsentem ibidem sancto Constantino; Vt prima sedes a nemine iudicaretur? Quid deliquit sancta Romanorum ecclesia, vt aduersus eam linguam tuam vibrare, & concitare seductor iste induxerit? Num iuxta antiquum morem, de Synodo Constantinopoli habenda, ad te literas non dedit? Num pro eadem Synodo curam non gessit? Peto a te: Cuinam scriberet Romanorum ecclesia? laico scilicet Photio? Si enim haberes patriarcham, frequentius nostra ecclesia illum literis visitaret. Sed hei mihi, quod ista gloriosa & a Deo custodita ciuitas Constantinopolis, pastoris solatio est orbata, & sola regia tua potentia illustratur! & nisi amor quo te prosequimur cohibuisset vt ferremus iniuriam nostræ ecclesiæ illatam, coacti fuissimus aduersus præuaricatorem Photium, qui contra nos impura eoumuit verba, grauiores pœnas infligere quam prædecessores nostri. Neque enim hoc dicimus ad tui contumeliam: te enim in vniuerso orbe Deo dilectum prædicamus; sed tantum ad nostram defensionem, & Marini maiorem glo-

Multa in
Photium
Stephanus
papa.

riam, qui eadem sensit & sapuit cum prædecessore & doctore nostro sanctissimo papa Nicolao. Et qui dum voluit adimplere quæ illi ante visa fuerant, in maximum deuenit
 * apud vos contemptum & ludibrium diuinus ille Marinus. Et cum noluerit simul duci cum iis qui aliena sentiebant, & quæ ipse coram tua maiestate synodice gesserat, dissoluere & annullare ac irrita reddere, propterea triginta diebus carcere fuit detentus: id sibi gloriæ potius tribuens quam contumeliæ, pro veritate pati. Sed, o iunior Constantine, quomodo non es illum magnum imitatus Constantinum, qui sacerdotum libellos acceptos in ignem proiecit, affirmans se non esse dignum, ut sacerdotes iudicaret? Te itaque monemus, spiritualis noster fili, ne aduersus sanctam Romanam ecclesiam insurgas. Cum vero audiuerimus, quod ex semine tuo filium ad sacerdotium dedicasses, magno hac de causa repleti sumus gaudio. Oramus etiam ut Chelandrium munias, & omnia quæ in eo sunt necessaria adhibeas a mense videlicet Aprili ad Septembrem mensem; mittas præterea qui mœnia nostra custodiant ab Agarenorum incursionibus. Reliqua vero silentio præterimus, cum neque oleum sit nobis pro luminaribus ecclesiæ iuxta debitum Dei honorem. Cui gloria fit in sæcula sæculorum. Amen.

Marinus
acerrimus
defensor
octauæ
Synodi.

Commen-
dat Roma-
nam vr-
bem.

NOTA.

* *Epistola.*] In codice Græco post hanc epistolam Stephani papæ hæc subiiciuntur: *Hæc epistola ad Basilium imperatorem missa fuit, sed illam accepit Leo eius filius, cum iam pater vita defunctus esset. Qui cum epistola vim intellexisset, & omnia Photii facinora cognouisset, quamprimum reuocauit omnes sacerdotes veritatis, qui a Photio anathemate damnato graues passi fuerant persecutiones; & eiecto tyranno & inuasore Photio, fratrem suum germanum introduxit, aduocato etiam Styliano Neocæsarea metropolitano, cognomento Mapa, & aliis eius in persecutione commilitonibus, episcopis, præpositis, presbyteris, diaconis, & aliis pietatis sectatoribus, ait illis: Nostrum ex Deo imperium perpensa veritate, iniquum illum hominem Photium a sede patriarchali eiecit, & vestram persecutionem sedauit. Nec ullo pacto cogam quemquam vestrum, ut inuiti cum illo communicetis; quin potius oro pietatem vestram, ut communicetis cum fratre meo, & fiat unum ouile. Sin autem inconsultis Romanis, qui Photium damnauerunt, nolueritis fratri meo conuenire, quoniam videlicet a Photio diaconus fuit ordinatus, venite, scribamus & mittamus vna Romam ad pontificem, ut dispenset absolutionem anathematis iis qui a Photio fuerunt ordinati. Scripsit igitur propterea*

*imperator epistolam ad pontificem, similiter etiam Mapa metropolita
Cæsarea & eius socii. Epistola vero metropolitæ ita se habet.*

EPISTOLA STYLIANI
AD STEPHANVM PAPAM V.

*Sanctissimo ac beatissimo Stephano, domino ac œcumenico papæ Sty-
lianus episcopus Neocæsareæ Euphratesiæ prouinciæ seruus ser-
uorum Dei, & qui mecum sunt episcopi, nec non omnes episcopi
& presbyteri & diaconi sanctissimæ ecclesiæ Constantinopoli-
tanæ, & omnes præpositi per occidentem & orientem consti-
tuti, & presbyteri monachi quietam vitam agentes.*

Exat supra
in fine
Cœcilii IV.
Constanti-
nopolitani
sub alia ver-
sione.

DEI catholica & apostolica ecclesia semper præualeat
aduersus eos qui illi bellum concitant. Scriptum est
enim, quod Dominus imbecilles reddit eius hostes. Et qui
aduersus ecclesiam bellum gerit, Dei se hostem constituit.
Variæ igitur, o sacrum & venerandum caput, humani ge-
neris hostis sunt fraudes, diuersis temporibus alios aliis ra-
tionibus a recta via ad vias obliquas homines subtrahentis.
Hoc vero præcipue in Dei ecclesia ille facere consuevit,
vbi recta quidem agere, laude dignum est, sicut econtra a
recto recedere, formidabile existit. Cum itaque in Dei ec-
clesia multa iniquitatis vasa inuenisset, venerationem quæ
sacris imaginibus exhibetur, tum Christi, tum purissimæ
eius matris & seruorum eius, ab ecclesiastica disciplina
remouere conatus est; sed diuina fauente gratia, nostro-
rum piorum imperatorum auxilio, nostra ecclesia suum
decorem nunc recepit, & abominabilem illum errorem
hæresis circa imagines procul abiecit. Quid vero dæmon
bonorum operum osor? Nouam iterum concitat tempe-
statem. Iterum enim Gregorium suscitât cognomento Af-
bestam, id est, inextinguibilem, & Eulapium, & Petrum,
& eorum socios, ac per eos Christi membra abinuicem di-
uellere, & a sanctissimo Ignatio patriarcha abalienare non
dubitauit. Hos itaque patriarcha sapius synodice aduoca-
tos, & qua decebat humanitate tractans, vt nullo pacto a
Dei ecclesia segregati, præda dæmonis fierent, efficere
non potuit. Quapropter priuatione tandem & anathe-
mate ipsos damnauit. Illi vero literas miserunt, & legatos
ad sanctissimum tunc temporis pontificem Romanum
beatum